se dá prostým vyzváním, aby se finanční prokuratura v té příčině přesně vyjádřila, uvésti do úplného pořádku, odtud tedy prvý příkaz prvému soudci shora ve výroku daný. Doložiti jen jest, že už z jednání plyne, že úmysl finan. prokuratury nese se patrně i k přikázání beze srážky z ceny přejímací, protože při jednání dne 11. prosince 1924 souhlasila, aby celá přejímací cena byla přikázána na dávku z majetku a přece při svém návrhu setrvala a ve stížnostech setrvává.

Avšak tito rozhodnutím řešena pouze posud otázka, že na stát jako nabyvatele převzaté části patronátního statku přešla poměrná kvota břemen patronátních a on že je musí převzíti beze srážky z přejímací ceny: výpočet této kvoty podle poměru hodnot obou částí statku a způsob přikázání, zda se má státi navrženým zřízením uhražovacího kapitálu či kterak jinak, to zůstává předmětem jednání, které o tom ještě vůbec zahájeno nebylo, a nového rozhodnutí prvé stolice. Doložiti k tomu jen jest, že všecka potřebná šetření provede soud dle nařízení § 47, 1 náhr. z. v nesporném řízení, tedy ve smyslu § 2 č. 5 nesp. pat. a že dle § 214. 2 ex. ř. mohou se účastníci dohodnouti a tudíž s příslušným schválením ohledně církevních ústavů modus zvoliti, jenž povaze případu bude nejlépe vyhovovati. Dohodnutí může také vyzníti v ten smysl, že vyčkají, až zákon o dávce sám otázku vyřeší.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 7. dubna 1925 R I 295/25. *K.*

K výkladu §u 6 zákona o ochraně nájemníků.)*

Navrhnouti zrušení exekuce dle § 40 ex. ř. oprávněna jest jen strana povinná. Stěžovatelky v této exekuční věci povinnou stranou nejsou. Exekuce byla povolena proti jejich otci. Že by jeho povinnost byt vykliditi byla přešla na ně, odpůrce do podání jejich návrhu ani netvrdil, neřku-li tedy prokázal listinami v § 9 ex. ř. blíže naznačenými. Ani kdyby podle § 34 ex. ř. vymáhající strana v exekuci povolené proti J. W., nyní zemřelému, pokračovala proti jeho pozůstalosti, netýkalo by se to nijak stěžovatelek, protože ony návrh zrušovací podaly vlastním jménem a ne jako dědičky; nehledě ani k tomu, že není průkazu, že by byly podány dědické přihlášky. Stranou v této exekuční věci se stěžovatelky nestaly ani v důsledku předpisů § 6 zák. o ochraně nájemníků. Ustanovení obsaženého v jeho 1. odstavci nelze

---

*) Srv. nyní zák. z 26. března 1925, č. 48 Sb. z. a n.

na ně použíti, protože v revisním rekursu samy výslovně prohlašují, že se ho pro nedostatek předpokladů jeho použití nedovolávají. Ustanovení téhož § se na projednávaný případ vůbec nevztahují, neboť mluví výslovně — a patrně protikladem k odstavci prvnímu, jednajícímu o smrti nájemníkově — o opuštění bytu. Nelze přece již podle zásad logiky a jazykové správnosti o zemřelém nájemníkovi říci, že byt opustil. Mimo to by takový výklad vedl k věcným nesrovnalostem, kdyby po smrti nájemníkově kromě příslušníků rodiny, s kterými sdílel domácnost a společný byt a kteří, ačkoli nejsou dědici, mají podle druhého odstavce nárok na byt, byl tu také ještě cizí dědic, uplatňující nároky na byt dle odstavce prvního. Setkávaly by se tak neslučitelné nároky. Nelze proto odstavec 2. § 6 zákona o ochraně nájemníků vztahovati na případ úmrtí nájemníkova, o němž jedná odstavec první.

Nejsou-li stěžovatelky, jak dolíčeno, stranou v této exekuci, nemohou žádati za její zrušení. Byla proto jejich žádost pro nedostatek aktivní legitimace právem zamítnuta a nebylo třeba řešiti otázku, zda-li exekuční titul dle § 575 odst. 3. c. ř. s. zanikl a zda-li zamítnutí takové lze považovati za důvod k zastavení exekuce dle § 40 ex. ř., za jaký to stěžovatelky mají.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 21. ledna 1925 čj. R I 39/25/1. *K.*

LITERÁRNÍ ZPRÁVY.

Exekuční řády. Zákon z 27. května 1896, č. 79 ř. z. s uvoz. zákonem, prováděcími nařízeními atd. a zák. čl. LX. z r. 1881 s dalšími předpisy. Upravil Antonín Hartmann, odborový přednosta v ministerstvu spravedlnosti. Praha 1925. Tiskem a nákladem »Československého Kompasu«, tiskařské a vydavatelské akc. spol.

Jako svazek XIV. komentovaných zákonů českosl. republiky vydalo čilé shora uvedené knižní nakladatelství exekuční řády býv. Rakouska a Uher. Jest to za naší státní samostatnosti první spis, kde oba exek. řády se pospolitě vydávají a komentují. Spojeno jest s výhodou, snadno porovnati jeden řád s druhým a přednosti i slabiny jich vystihnouti. Uherský exek. řád neměl, jak tomu vskutku bylo u uh. nového civ. s. řádu, rak. exek. řád před očima a nemohl proto těžiti z jeho předností a zcela